

Patrick Rothfuss

De muziek van de stilte

ISBN 978-90-225-7217-7

ISBN 978-94-023-0349-0 (e-boek)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Slow Regard of Silent Things*

Oorspronkelijke uitgever: Gollancz, an imprint of the Orion Publishing Group

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Tekst © Patrick Rothfuss 2014

Illustraties © Marc Simonetti /Bragelonne 2014

Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Vi, want zonder jou zou dit verhaal er niet zijn.
En voor Tunnel Bob, want zonder jou zou
Auri er niet zijn.*

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Je kunt dit boek misschien beter niet kopen. Ik besef dat ik dit als schrijver eigenlijk niet hoor te zeggen. De marketingafdeling zal hier niet blij mee zijn. Mijn redacteur springt vast uit haar vel. Maar ik ben graag meteen eerlijk tegen je.

Allereerst: als je mijn vorige boeken niet hebt gelezen, dan is dit niet zo'n geschikt beginpunt.

Eerder heb ik *De naam van de wind* en *De angst van de wijze* geschreven. Als je benieuwd bent naar mijn werk, begin dan vooral met die boeken, want dat is de beste manier om kennis te maken met mijn wereld. Dit boek gaat over Auri, een van de personages uit die serie. Zonder de context van die boeken zul je waarschijnlijk verdwalen in dit verhaal.

Ten tweede: ook als je mijn vorige boeken wél hebt gelezen, dan lijkt het me op zijn plaats om je te waarschuwen dat dit een vrij vreemd verhaal is. Ik zal niets verklappen, maar laat volstaan dat dit... iets heel anders is. Het voldoet aan maar weinig van de conven-

ties van het klassieke verhaal. En als je wilt weten hoe Kvothes verhaal verdergaat, dan zul je dat in dit boek niet te weten komen.

Als je daarentegen meer te weten wilt komen over Auri, dan heeft dit verhaal je veel te bieden. Als je van woorden en mysterie en geheimen houdt. Als je meer wilt weten over de verborgen krochten van mijn wereld...

Ja, dan zou dit boek wel eens een uitstekende keus kunnen zijn.

DE DIEPGELEGEN BODEM VAN DE DINGEN

Toen Auri wakker werd, wist ze dat ze zeven dagen de tijd had.

Ja. Ze wist het heel zeker. Hij zou op de zevende dag op bezoek komen.

Dat was lang. Lang om te wachten. Maar niet erg lang voor alles wat er moest gebeuren. Niet als ze voorzichtig was. Niet als ze voorbereid wilde zijn.

Zodra Auri haar ogen opende, zag ze een fluistering van schemerlicht. Een zeldzaamheid, want ze zat netjes weggestopt in Mantel, haar meest afgezonderde plekje. Dan was het dus een witte dag. Een diepe dag. Een vinddag. Ze grijnsde, en de opwinding gonsde in haar borst.

Haar vingers sloten zich om het pipetflesje op het nachtkastje; ze had net genoeg licht om de bleke contouren van haar arm te kunnen onderscheiden. Ze draaide de dop van het flesje en liet één druppeltje in Lumens schaalje vallen. Na een ogenblik lichtte hij langzaam op en straalde een vage blauwe gloed uit.

Auri schoof haar deken opzij, met voorzichtige bewegingen, zodat hij de grond niet zou raken. Ze stapte uit bed op de stenen vloer, die warm aanvoelde onder haar voeten. Haar waskom stond op de tafel bij haar bed, naast een stukje van haar geurigste zeep. 's Nachts was er niets aan veranderd. Dat was mooi.

Auri kneep nog een druppeltje rechtstreeks op Lumens. Na een korte aarzeling grijnsde ze en liet ze een derde druppeltje vallen. Op een vinddag moest je geen halve maatregelen nemen. Toen pakte ze haar deken en vouwde hem een paar keer dubbel, waarbij ze hem zorgvuldig onder haar kin klemde om te voorkomen dat hij over de vloer zou strijken.

Lumens licht zwol aan. Het begon als niet meer dan een flikkering: een stipje, een ster in de verte. Daarna begon een groter deel van hem te iriseren, zo zacht als een vuurvliegje. Nog feller werd zijn licht, tot hij van top tot teen was bedekt met een trillende, glanzende gloed. Toen ging hij trots rechtop op zijn schoteltje zitten. Hij zag eruit als een blauwgroen gloeiend kooltje, net iets groter dan een muntstuk.

Ze grijnsde naar hem terwijl hij zich helemaal oprichtte en heel Mantel vulde met zijn zuiverste, felste blauwwitte licht.

Toen keek Auri om zich heen. Ze zag haar volmaakte bed. Precies groot genoeg voor haar. Precies goed. Ze controleerde haar zitstoel. Haar cederhouten kist. Haar piepkleine zilveren bekertje.

De open haard was leeg. En daarboven was de schoorsteenmantel: haar gele blad, haar stenen doosje,

haar grijze glazen kruik met zoetgeurende gedroogde lavendel erin. Niets was iets anders. Niets was iets wat het niet hoorde te zijn.

Er waren drie manieren om Mantel te verlaten. Er waren een hal, een deuropening en een deur. De laatste was niet voor haar bestemd.

Auri nam de deuropening naar Poort. Lumen zat nog steeds op zijn schoteltje, dus zijn licht was hier minder fel, maar nog fel genoeg om goed te kunnen zien. Het was de laatste tijd niet erg druk geweest in Poort, maar toch keek Auri alles een voor een na. In het wijnrek stond de helft van een gebroken porseleinen bord, niet dikker dan een bloemblaadje. Daaronder stonden een leren octavo, twee kurken, een piepklein bolletje touw. Aan de zijkant stond zijn mooie witte theekopje te wachten met een geduld waar Auri het om benijdde.

Op de plank aan de muur lag een klodder gele hars op een schoteltje. Een zwart stuk rots. Een grijze steen. Een glad, plat stuk hout. Een eindje bij de rest vandaan stond een piepklein flesje waarvan de beugelsluiting als het snaveltje van een hongerig vogeltje openstond.

Op de tafel in het midden lag een handvol hulstbessen op een schoon wit kleed. Auri bekeek ze even en liep er toen mee naar het schap, waar ze beter op hun plaats waren. Ze keek om zich heen in de kamer en knikte bij zichzelf. Alles in orde.

Terug in Mantel waste Auri haar gezicht, handen en voeten. Ze trok haar nachthemd uit, vouwde het op

en legde het in haar cederhouten kist. Gelukzalig rekte ze zich uit, met haar armen gestrekt in de lucht en zo hoog mogelijk op haar tenen.

Toen trok ze haar lievelingsjurk aan, de jurk die hij haar had gegeven. Hij voelde heerlijk aan op haar huid. Haar naam brandde als een vuur in haar binnenste. Vandaag zou een drukke dag worden.

Auri pakte Lumen op en nam hem in haar beschermend gekromde hand mee. Ze liep door Poort en glipte door een ruwe barst in de muur. Het was geen brede barst, maar Auri was zo tener dat ze haar schouders maar een klein beetje hoefde te draaien om te voorkomen dat ze de kapotte stenen raakte. Het was bij lange na niet krap.

Wan was een hoge ruimte met rechte, witte muren van stapelsteen. Het was een galmend lege ruimte, waar alleen haar staande spiegel stond. Maar vandaag was er nog iets: een zacht vleugje zonlicht. Dat tuurde naar binnen door de punt van een gewelfde doorgang die was gevuld met puin: kapotte balken, gevallen steenblokken. Maar daar, helemaal bovenin: een veegje licht.

Auri ging voor de spiegel staan en pakte de varkensharen borstel die aan de houten lijst hing. Ze kamde de slaapkleden uit haar haar, tot het als een wolk om haar hoofd hing.

Ze legde haar hand over Lumen heen, en zonder

zijn blauwgroene gloed werd het in de kamer zo donker als het duister. Toen sperde ze haar ogen open en zag ze niets dan het zachte, vage veegje warm licht hoog achter haar, dat over het puin heen piepte. De bleekgouden gloed scheen op haar bleekgouden haar. Auri grijnsde naar zichzelf in de spiegel. Ze zag eruit als de zon.

Ze tilde haar hand op, zodat Lumen weer onbedekt was, en huppelde snel de uitgestrekte doolhof van Ros in. Het kostte haar nauwelijks een minuut om een messing buis te vinden die in het juiste soort lakenstof was gewikkeld. Maar de volmaakte plék vinden... Tja, dat was de kunst, nietwaar? Ze volgde de buis bijna een halve mijl door de ronde tunnels van rode baksteen, goed oplettend dat hij niet zou wegglijpen tussen de talloze andere kronkelende leidingen.

Toen dook de buis zonder enige waarschuwing met een scherpe knik weg in de gekromde muur en liet haar in de steek. Brutaal ding. Er waren natuurlijk talloze andere buizen, maar om de dunne van tin zaten helemaal geen wikkels. De ijzige van glanzend staal waren veel te nieuw. De ijzeren buizen waren bijna tenenkrommend gretig, maar hun wikkels waren allemaal van katoen, en dat zou haar meer moeite kosten dan ze vandaag wilde nemen.

Dus volgde Auri een dikke keramische buis die zich stuntelig uitstrekte. Uiteindelijk dook hij diep de grond in, maar op de plek waar hij afboog, lag de linnen wikkel er los en gerafeld bij als het hemd van een straatschoffie. Auri grijnsde en wikkelde de reep stof

met tedere vingers los, heel voorzichtig, zodat hij niet scheurde.

Uiteindelijk kwam hij los. Een volmaakt iets. Eén gaasachtig stuk vergrijsd linnen zo lang als Auri's arm. Het was moe maar gewillig, en nadat ze het had opgevouwen draaide ze zich om en stoof wild door het galmende Schimmer, en van daaruit steeds verder naar beneden, naar Twaalf.

Twaalf was een van de zeldzame veranderlijke plaatsen van het Onderding. Die was wijs genoeg om zichzelf te kennen, dapper genoeg om ook zichzelf te zijn en wild genoeg om zichzelf te veranderen, maar zonder zichzelf ook maar in het minst te verloochenen. In dat opzicht was hij vrijwel uniek, en hij was weliswaar niet altijd veilig of vriendelijk, maar toch koesterde Auri er onwillekeurig een zekere genegenheid voor.

Vandaag was de hoge, geweldde ruimte precies zoals ze had verwacht: felverlicht en levendig. Zonlicht priemde door het open traliewerk hoog boven haar naar binnen en boorde zich in de diepe, smalle vallei van de veranderlijke plaats. Het licht scheen op buizen, steunbalken en de krachtige, rechte lijn van een oeroude houten promenade. Het verre kabaal van de straat drong door tot de diepgelegen bodem van alles.

Auri hoorde het geluid van hoeven op plaveisel, scherp en afgemeten als een krakende knokkel. Ze hoorde het verre geroezemoes van een passerende wagen en het vage geroezemoes van stemmen. Door dat alles heen was het hoge, boze gehuil te horen van een zui-

geling die duidelijk aan de borst wilde maar zijn zin niet kreeg.

Op de bodem van Geel Twaalf lag een langwerpige, diepe poel met water zo glad als glas. Het zonlicht van boven was zo fel dat Auri helemaal naar beneden kon kijken, tot aan de tweede kluwen van buizen onder het oppervlak.

Ze had hier al stro, en op een smalle richel van steen aan een van de wanden stonden drie flessen te wachten. Maar toen ze ernaar keek, fronste Auri haar wenkbrauwen. Er stonden een groene, een bruine en een kleurloze. Ze hadden een dop met een brede beugelsluiting, een grijze schroefdop en een kurk zo dik als een vuist. Ze hadden allemaal andere vormen en afmetingen, maar ze waren geen van alle echt geschikt.

Geërgd stak Auri haar armen in de lucht.

Dus rende ze terug naar Mantel, met blote voeten die kletsten op het steen. Daar bestudeerde ze de grijze glazen kruik met de lavendel erin. Ze tilde hem op, bekeek hem zorgvuldig en zette hem terug op de juiste plaats voordat ze weer naar buiten holde.

Auri haastte zich door Poort. Deze keer nam ze de scheve deuropening in plaats van de barst in de muur. Ze bewoog in een spiraal door Kronkel, waar Lumen wilde schaduwen wierp op de muren. Terwijl ze rende, wapperde haar haar als een wimpel achter haar.

Ze nam de wenteltrap door Duisterhuis, naar beneden en in de rondte, naar beneden en in de rondte. Toen ze eindelijk stromend water en het getinkel van

glas hoorde, wist ze dat ze de drempel naar Rinkels had overschreden. Al snel werd het licht van Lumen weerkaatst door de kolkende poel zwart water die de onderkant van de wenteltrap verzwolg.

Daar, in een smalle nis, stonden twee flessen. De ene was blauw en rank. De andere was groen en gedrongen. Auri hield haar hoofd scheef en kneep een oog toe, waarna ze de groene met twee vingers aanraakte. Ze grijnsde, griste hem uit de nis en rende de trap weer op.

Op de terugweg ging ze voor de variatie via Springen. Ze rende door de gang en sprong soepel als een danseres over de eerste diepe spleet in de kapotte vloer. De tweede barst overbrugde ze lichtvoetig als een vogel. De derde bedwong ze wild als een mooi meisje dat eruitzag als de zon.

Puffend en hijgend kwam ze Geel Twaalf binnen. Terwijl ze op adem kwam, deed ze Lumen in de groene fles, dekte hem zorgvuldig toe met stro en klemde de beugel vast over de rubberen ring om de dop stevig te verzegelen. Ze hield de fles ter hoogte van haar gezicht, grijnsde en drukte er een kus op, waarna ze hem voorzichtig aan de rand van de poel zette.

Auri wurmde zich uit haar lievelingsjurk en hing die aan een blinkende messing buis. Ze grijnsde en rilde een beetje. Er zwommen zenuwachtige visjes in haar maag rond. Staand in haar nakende niksie vatte ze haar loshangende haar met beide handen samen. Ze streek het naar achteren en maakte het vast door de reep oud grijs linnen eromheen te wikkelen en vast te

knopen. Toen ze klaar was, hing het in een lange staart tot op haar onderrug.

Met haar armen stevig tegen haar borst gedrukt nam Auri twee piepkleine stapjes naar de rand van de poel. Ze doopte eerst een teen in het water, en daarna haar hele voet. Ze grijnsde om het gevoel, koud en zoet als pepermunt. Toen liet ze zich zakken, tot allebei haar benen in het water bungelden. Even bleef Auri balanceren, terwijl ze haar naakte lijf met beide handen ondersteunde om het weg te houden bij de koude stenen richel aan de rand van de poel.

Maar er was geen ontkomen aan. Dus kneep ze alles samen en liet zich zakken. De koude stenen richel had niets pepermuntachtigs. Het was een doffe, botte kou die beet in haar zachte allerachterste.

Daarna draaide ze zich om en liet ze zich in het water zakken. Ze deed het langzaam en tastte met haar tenen om zich heen tot ze het stenen uitsteekseltje had gevonden. Ze kromde haar tenen eromheen, zodat ze tot aan haar bovenbenen in het water stond. Toen haalde ze een paar keer diep adem, kneep haar ogen dicht en ontblootte haar tanden, waarna ze met haar tenen losliet en haar romp onder water liet verdwijnen. Ze slaakte een hoog kreetje, en de kou bezorgde haar kippenvel en speldenprikken over haar hele lijf.

Nu het ergste voorbij was, sloot ze haar ogen en stak ze haar hoofd ook onder water. Happend naar adem en knipperend met haar wimpers wreef ze het water uit haar ogen. Toen kwam de grote van-top-tot-teen-rilling, en ze klemde één arm over haar borst. Maar te-

gen de tijd dat het voorbij was, was haar grimas veranderd in een grijns.

Zonder haar stralenkrans van haar voelde Auri zich klein. Niet de kleinheid waarnaar ze elke dag streefde. Niet de kleinheid van een boom te midden van andere bomen. Van een schaduw onder de grond. En ook niet alleen maar klein van stuk. Ze wist dat ze niet zo groot was. Als ze eraan dacht om eens wat beter in haar staande spiegel te kijken, zag ze een meisje zo klein als een schoffie dat bedelde op straat. Het meisje dat ze zag was zo mager als wat. Haar jukbeenderen waren hoog en fijn. Haar sleutelbeenderen drukten tegen haar huid.

Maar nee. Met haar haar in een staart en nog door-drenkt ook, voelde ze zich... minder. Ze voelde zich aangestampt. Schemerig. Flets. Flauw. Vervalst. Verplicht. Zonder de volmaakte reep linnen zou het zonder meer onaangenaam zijn geweest. Als ze die niet had gehad, zou ze zich niet zomaar een klein gedraaid pitje voelen, maar zou ze ronduit hebben gesputterd. Het was de moeite waard om de dingen te doen zoals het hoorde.

Uiteindelijk trokken ook de laatste rillingen weg. De vissen zwommen nog steeds rond in haar buik, maar haar glimlach was gretig. Het goudkleurige daglicht van boven priemde in de poel, recht, fel en standvastig als een speer.

Auri ademde diep in en weer uit, wiebelend met haar tenen. Ze ademde nog een keer diep in en langzamer weer uit.

Een derde ademtocht. Auri omklemde de hals van Lumens fles met één hand, liet de stenen richel van de poel los en dook onder water.

De invalshoek van het licht was perfect, en Auri zag de eerste buizenkluwen zo duidelijk als wat. Vlug als een voortje draaide ze zich en ze gleed er soepel tussendoor, zonder zich door een buis te laten aanraken.

Daaronder bevond zich de tweede kluwen. Ze zette zich met haar voet af tegen een oude ijzeren buis om dieper te kunnen duiken en gaf in het voorbijgaan met haar vrije hand een rukje aan een klep om van snelheid te veranderen en door het nauwe gat tussen twee messing buizen zo dik als haar pols te glippen.

Het speerlicht vervaagde toen ze zonk, tot alleen Lumens blauwgroene gloed nog over was. Maar hier was zijn licht gedempt, omdat het werd gefilterd door het stro, het water en het dikke, groene glas. Auri vormde een volmaakte o met haar lippen en blies twee snelle salvo's belletjes uit. De druk nam toe naarmate ze dieper dook, en in het donker doken naast haar vage vormen op. Een oude promenade, een scheve rotsplaat, een oude, met algen bedekte houten balk.

Haar uitgestrekte vingers vonden de bodem eerder dan haar ogen, en Auri streek met haar hand over het half geziene oppervlak van de gladde stenen vloer. Heen en weer. Heen en weer. Snel maar behoedzaam. Soms waren er scherpe dingen.